

FRUGTBÅRET

CLAUS WILLUMSEN

FRUGTBÅRET
automatskrifter

CLAUS WILLUMSEN

clauswillumsen.dk

Det drabelige

Ud fra det vi ved, kan vi fastslå følgende: Det drabelige er et spørgsmål om tilførelse af ilt. Ved handlingen må der ilt til. Intet kan for(e)gå i et vakuum. Det timelige skal udtrækkes, slides frem, saltes og trækkes frem i lyset. Lysten til at forstå er en konsekvens, vi alle må forstå. Det kan ikke læres. Det drabelige er ord kastet op på væggen, som en håndfuld sand, vi kaster sand op mod væggen, ser kornet ilte. Det er det drabelige i den reneste form. Det timelige udsat for hård vakuum. Forstår du?

Tænkepause

Passagen er blotlagt. Da vi standser, sænker vores macheter, ser ud igennem det fritlagte, kan vi fornemme det. Passagen er givet fri. Men er vi klar til at træde ind i dette mysterium, som vi har gjort fri af regnskovens morads? Denne kube, gjort af et stof, som minder om hvid sandsten, gnistrer i solens søjler. Vi står lidt inde i skygger fra de høje træer og ser ud på dette vindunder, denne ... trussel, denne ... tindrende, sitrende ... dette ... barmhjertelige ... denne ... Hvad?

Parti

Mens hånden fejer brættet rent for de døde, ser jeg min modstander smile roligt. Som om han vidste det fra start; du er en gæst, du må følge mine regler eller dø. Så da min hånd fejer brættet rent, ved jeg, jeg er sikker på det, at han ved det. Partiet var overstået, før det blev sat i gang. Det forhindrer mig dog ikke i at smile beklagende, mens han rydder brættet, mens mine brikker bliver knust. Det eneste spørgsmål er: *Hvem vandt?*

Seer

Jeg har set fremtiden. Som en kegle fra en 1000-wattsprojektør, lysende som gløder, varme som sort ånde. Kastet ind på mine nethinder, frostet krystal, når jeg blinker. En sekvens af billeder. For hvert sekund fader verden ud, jeg pakkes i hvide landskaber. Denne frosne tid, hvor kulden skærer, som når jeg sover. Ind og længere ind i mørkets løb. Denne tilstand, hvori mine sanser samler sig om at mærke skrift og former i en udstrækning, kun jeg aner konturerne af. Jeg dvæler ved hænder i min nærhed, mærker atomer skifte plads, give plads, giv mig plads, min plads tilbage. Og suset fra hænder, der kun eksisterer i kraft af nerveceller, dovne, listige celler er de, dovner, gør de. Jeg har set fremtiden. Som en knurren fra en afgrund, kun jeg ser for mit indre blik, som kun er i kraft af min forestillingsevne. Denne evne til at se, denne vanære ved at vide, at mit blik, disse blikke, disse øjne, skælver som en vulkan, en tung knytnæve i undergrunden, fingre, som før var knyttet folder sig ud, sætter bjerge og dale i drift. Jeg kan se tågen, tåge, der fortættes, driver ind, drives ind, driver sammen i min periferi, mit blik skærver over afgrunde. Jeg har splinter i mine øjne. Jeg er seer. Jeg har set fremtider. Som liv, der bytter plads, bagage som flyder rundt i en verden, hvor alt er i spil, også spillet; dette spil, jeg kun kan mærke som lysglimt på mine hænders lugtesans. Jeg har set fremtider. Mørke i mørke, som et dyr på vagt i natten, en nat på vagt i det sorte, denne puls i natten, denne eksplosion af lys. Jeg har set fremtiden.

Intention

Jeg er et billede. Du ser ikke, hvad jeg ser. Støvet, der lægger sig på en ramme, solens pust henover den øverste kant. Jeg er konfigurationer, flere billeder i ét. Jeg er ikke et billede. Du ser, hvad jeg er. Støv, der sættes i bevægelse af solens sult. Jeg er intentionen, idéen. Om at være. Ikke et billede, men et fragment af, hvad der kunne have været. Jeg er. Dele. Af. Helheder. Jeg er intentionen om et billede.

Frugtbåret

Er det muligt? Er det sandt? At den, der bar mig, også var min moder? Som du bærer mig, skal jeg bære dig. Jeg skal holde dig tæt, folde mine hænder om dig. Holde dig tæt ind til mig, hænder, som skåle, der bærer en skat. Denne tanke, en fragter, en bærer af liv. Jeg holder fast i denne tanke. At du bærer, mens jeg transporter min sjæl i dit billede, som et minde om en fortid. Frugten af en mulig fremtid.

Kemikalie

Under min hud dvælder det usete.

Kameraets instinkt

Den snurren fra nervøse hænder, jeg fokuserer på denne snurren. Fornemmelsen i fingerspidser mod det kolde metal, dette kolde metal. Alt dette liv, som snurrer i denne kasse. Denne magiske kasse, der summer af usete handlinger, af ufødte bevægelser. Jeg er ikke et kamera, men denne snurrende summen i en kasse af metal, af ufødte sjæles handlinger.

Tælle dage under en baldakin

Under solen, en punktvis nedsmeltning, stoffet er en apoteose, en opregning af lødighed. Udsigten over steder, hvor hav og sand tæller timer ved at henrykke, er en øvelse i at beskue, mens brisen får det røde-hvide sejl til at rulle som en båd i hårdt vejr. Dette er tidspunktet, hvor lydene folder sig ud, indtages med vand og medbragt mad. Men du sidder under din baldakin og ser ildevarslende ned i sand, der lydløst fortærer timerne. Det er denne vegeteren, denne omplantning til nye fremtrædelser, som driver dagene frem i ryk. Aftenen driver ind fra havet, du driver ud på havet. Fredeligt opløser du det rød-hvide, væver det ind i natten.

Kaptajn

"Nej, nej, nej. Vend skuden, du skæbnesløse Gudinde. Ufortøvet skal du indtage din plads i verdenen, oplade din spinkle røst, kaste os hid og did!" Mens Kaptajnen udslynger disse ord, ser han vred ud, og hans rødmosse ansigt er som en knyttet næve. Han slår løs på rælingen, mens hans spyt flyver ud i alle retninger. Jeg kan mærke de små dråber af spyt stænke mit ansigt. Jeg lukker mine øjne og lytter til slagene, der knalder ned mod træet som en økse. Jeg tør ikke åbne mine øjne, og jeg vil ikke tørre spyttet af kinden. Dette spyt, små klatter af ædelmodighed, skal tørre ind, mens Kaptajnen slår sine hænder mod splintende træværk. "Du ædle Kolos", råber jeg med mine sidste kræfter. "Lad blot Gudinden knuse os! Lad mig blot kysse Deres hænder, mærke deres renhed på min tunge!" Med disse ord træder jeg hen til Kaptajnen, han åbner sin favn, og vandet er en lise.

1:1

Måske skræmmer det mennesket, når huden slår sprækker, som skyer, der modtager en velsignelse af Kød. Tag denne lignelse til dig. Lad hjertet opsluges af en gevaldig bølge af skaberkraft. Andet behøver du ikke at vide.

Hjulet

Når hjulet drejer, hæfter sneglen sig fast ved hjælp af små slimede kødkroge, der som små spyd borer sig ind i gummiet. Når jeg træder på speeder, bremses og kobler ind og ud, varierer fart og dermed spændingen, kan jeg mærke sneglen bumpe mod asfalten. Det er som at køre over en meget lille bakke, kun med venstre forhjul. Denne udvekling af små erkendtligheder, en erkendelse af et liv, får mig til at smile, og jeg ved, at sneglen - lad os kalde den for Bill - føler det på samme måde. Når Bill og jeg er på tur, vi kan køre i timevis, sørger vi for at have en pakke kiks ved hånden. Vi bliver lidt sultne af al det bumperi, så jeg standser bilen ved en rasteplass, ser på de andre biler, som hviner forbi. Og imens solen går ned, får vi os en kiks, Bill og jeg. Det er, som om vi lever inde i et stort hjul - Bill mener, at det mere minder om en gigantisk doughnut - der bare farer derudad.

Firkant

Det vederstyggelige fremstår lysende klart, når jeg åbner aviser op, med et let tryk folder verden sig ud i al sin dårskab. Alle sider af den menneskelige natur er firkanter, som sniger sig ind på os; dine øjne sætter spor, mens stemmer hvisker, hvad du skal fordøje og hvornår. Det, der burde være et eventyr, er en travesti. Maden er fersk, ordene genspejler småborgerens spidsfindigheder. Og imens folder verden sig ud. Men jeg formår ikke at indtage dagen. Den fortærer farvespillet, denne gråhed, denne ferskhed, denne provins, denne firkant, der smøger sig om mit ansigt, som et væsen fra en film.

En snurretop

En snurrende lyd henover gulvet som en tornado i affekt og barnet som flyder på sin egen bærebølge i en morgens symfoniske virulente flaksen med vingerne som den dødeligt sårede flue der ligger i vindueskarmen og gisper sit sidste åndedræt ud som fodgæengeren går ud foran den rasende bil i et beslutsomt øjeblik af selvværd men som i det sekund han rammes af bilen bliver klar over at uanset hvad der måtte komme nu så er det bedre at være en snurretop på vej henover et gulv og ikke som en dukke fyldt med blod der skrider en rød streg over det der aldrig kom eksempelvis førnævnte bærebølge.

Snyltegæst & Co.

Du Fredens, skriger godsejeren. Nu har De erhvervet dem erkendtligheder i over en måned, uden at foretage Dem dagens gode gerning. Gæsten ser på ham med sine hundeøjne og slikker sig om munden, synker flere gange ... det er, som om han ikke ved, hvad det er, der bringer godsejeren i så ondt et lune. Vi ved det heller ikke, men kan have en formodning. Den er som følger: Snyltegæst & Co. sidder på hug ude i gården og taler et så mærkelig et sprog, at Guderne må sig forbarme, det gør de, vær forvisset om det, og i denne myriade af uforståelige sammensætninger af ord kan man ane et mønster. Vi kan ikke se det, men godsejeren aner det. Det er det med sproget. Den er helt gal.

Konnotation

De medfølgende bibetydninger af et ord

udefra

vi kan synes at lade et ord ane en flertydighed

De små medfølgende bibetydninger af et ord

udefra

vi måske kan synes at lade et ord ane en flertydighed

De eksakte medfølgende bibetydninger af et ord

udefra

vi kan synes at lade et ord anerkende en flertydighed

De medfølgende bibetydninger af et ord

udefra

vi kan synes at lade et ord ane en flertydighed

De bibetydninger

vi kan ane.

Kampucheas Støtter

Denne historie er sand. En ung student med briller bliver hentet en morgen, hans briller bliver trampet ned i rødt støv, og han bliver sendt ud på en march. Sammen med andre afvigere fra landsbyen sendes han ud på rismarker for at udføre et rigtigt arbejde. Mens solen hamrer mod hud, går de på række ind over marker, geværenes løb lyner, og drenge på ti år slår løs på disse stakler, der intet andet har gjort end at være mennesker. Blodmaskinen, den røde kødhakker, spytter stumper ud i grøfter, mens dagen svulmer som et lig i solen. Og imens sidder Kampucheas Støtter i stole omkring borde med rødvin i glas, rødvin, der ligner blod, rødvin, der dufter af jord. Dér sidder I, og brilleglas lyner, vi marcherer, mens geværer i hænder på tiårige arbejder.

Denne tone

Hvem lytter til vinden under døren? Det gør Digteren. Han sidder med hovedet på skrå og mættes af uskrevne ord. Vinden under døren lyder som en æol, eller som andre tænker; som en vindharpe. Ordene støder sammen, mens døren åbnes og lukkes i én uafbrudt klapren. Som fingre mod et tastatur, hele natten hamres pointer fast. Digteren er ikke modig nok til at indrømme det, som vi alle ved: Vinden under døren er den samme, uanset om Digteren kan holde tonen igennem natten. Om lidt rejser han sig og lægger et håndklæde om sit bryst og vikler sig selv ind i holdepunkter. Ind i toner. Eller rettere sagt, ind i denne helt specifikke tone, som revner under døre laver.

Modtag min tak

Kære H. Modtag min tak. Undlad ikke at henvise til den, når du taler med dine venner. Den er en samtale værd. I sandhed, den er flere samtaler værd. Dette: At modtage en tak er ikke nemt og slet ikke, når den ankommer som min, i en hat. Og Dette: Hvis betydningen af takken fortaber sig i tåger og falbelader, er det næsten umuligt at have med at gøre. Jeg er fuldt ud klar over, at samtaler kan være et problem, når vi taler om at modtage. Men husk på, at hatte kan være en stor hjælp, når man skal modtage komplimenter. Specielt høje, sorte hatte er nyttige i denne sammenhæng. Deres For Evigt, S.

Besluttelser

For mange år siden blev det besluttet at nedsænke en mekanisk anordning på havets bund. Et skib sejlede ud på midten af havet, lige over den undersøiske bjergkæde, hvorpå man efter endeløse diskussioner til sidst besluttede sig for justeringer, der betød, at man måtte korrigere nedsænkningen en smule. En videnskabelig komite vurderede, at den mekaniske anordning skulle placeres i en hule, i stedet for på toppen af bjergkæden. Nej, lad mig begynde forfra. I stedet for at nedsænke anordningen på toppen af havets bund, besluttede man at gemme den i en hule. Undskyld denne forvirring. En gang til: For mange år siden blev det besluttet at nedsænke en mekanisk anordning på havets bund. Et skib sejlede ud på havet, næsten ud til midten af dette hav. Derpå nedsænkede man anordningen, ved hjælp af mekaniske apparaturer, så den fandt hvile i en undersøisk hule. Og dér står den mekaniske anordning endnu, så vidt vi ved.

Gerningen om natten

Den bratte opvågningen klokken 2.31 hensætter tiden til senere brug. Man stiger op af søvnens kalkule, går hen ad det kølige gulv; rystende, fastlåst i drømmens spindelvæv. Den flygtige vaklen klokken 2.32, som får tanker om frivilligheden til at størkne som gips. Man fortrækker ikke en mine, mens Døden hviler - man ser hans le stå henne i hjørnet, hvor er Han? - og vægge svajer som elefantgræs. Denne pedantiske stræben klokken 2.33, som ikke lader dig falde til ro, mens du famler dig gennem gangen, berører væggen, hører fingrene mod groft tapet. Måske er du faret vild? Måske er der en plan bag dette. Du kender den bare ikke. Du vandrer som en død hen mod en tilstand af ikke-væren. Og imens er klokken blevet 2.45. Du ved det ikke præcist, men det gætt kan være lige så godt som ethvert andet.

Taktslag

Vingerne blafrer, mens flasken sejler mod jorden, og nedslaget kan høres flere mil borte. Flasken, der begynder sin rejse med en lydløs afgang fra dine hænder. Fuglene er som betændte sporer, de sidder horisontalt på træernes stammer og flakser som dirigenters arme. Deres vingede arme, der anslår taktslag, mens vi ser flasken forlade dine hænder, ikke af ond vilje, men med en beslutsomhed, vi forstår instinktivt. Flasken sejler mod jorden i det sekund, hænderne mister kontakten med det kølige glas, sejler mod jorden, en søjle uden fundament. Denne rejse slutter, når glasset spredes for alle vinde, når inertien tvinger den ned mod gulvet. Når glasset brydes i sammenstødet med den hårde sandhed om ornamentering. Dette mønster vil skabes ud af dirigenternes næb.

Frasagn

Den dag, vi hejser en fane af silke i flagstænger, der bulner, vil være en dag, vi aldrig kan glemme. Når vi, opstandne, lader tøjstykker stige til vejrs, begynder vores tid at gå i stå. Dette er ikke mærkeligt. Kun tanken og vejrende silke kan forbløffe os, når bedrøvede ansigter lyder som snorlige vindeltrapper. Dette er ikke mystisk, eller mytisk materiale for dens sags skyld, blot konstateringer af, at silke, der vejrer i gravide flagstænger, er påskud for at blafre.

Negationen

Når du siger, at intet kan være mere forkert, mener du så ikke; at diskussioner er flotiller, at mennesker er hyttefade, at mere vil have mere af intet, at negationen er selvmodsigende, at vi er instruktive, at hunde er beholdere, at katte er ofre for justitsoverfald, at det sorte i øjnene er brønde af kulstøv, at skrift er variabler af det tænkte, at bier aldrig sover, at rødforskydning er elliptiske flader af blå, at sko er vanter til fødder, at konstruktionen af blyanten er selvskreven, at kunst er flammer, at helheden er det mindste onde, at vi må tie for at sige det usagte? Når du siger alt dette, mener du så ikke; at semikolon er en genial opfindelse, selv når det ikke bliver brugt; som det skal?

Altid tælle får

På bukkebordet danser du, mens jeg famler rundt i blinde, se til venstre, og mit højre øje er blindt. Red sengen og luk dine øjne. Lad ikke eventuelle følelser indramme synet til venstre. Kun hvis du drejer hovedet en kende, ser du klart, at intet er mere dyrebart end søvn. I soveværelset står der 10.000 får, og de spiser udflåddet fra dyner og madrasser. De spiser, mens dansen fortsætter langt ud på natten i et orgiastisk kapløb med tiden. Lidt efter lidt finder jeg ud af, at dansen ikke er en forløsning, men et rum, hvor døre åbnes og lukkes, mens violinisten spidder uld og spinder, roterer, og aldrig sove, kun altid tælle får.

Virkeliggøre

Moderniteten står på lur bag opofrelsen. Hvis denne sætning er virkelig, er det ikke muligt at bebrejde dem, som forsvinder rundt om hjørner. Dit offer er ikke helligt, men en kombinatorisk forvirring af begreber. Er denne sætning sand, når jeg skriver den, eller kan sandheden stå på et frimærke. Eller på et knappenålshoved? Hvis engle kan, hvorfor så ikke sætninger? Jeg vil virkeliggøre det virkelige i mit hoved. Mens telefoner går på line i vindueskarmen. Går vi. Ned. Efter flere ord. Mit offer til dig. En idé om tid.

Ord

Jamrestave gående i jævnstrømmens hi.

Når fremtider flytter ind

Jeg åbner døren, lader Jer flytte ind i mit hjertes netværk.

Jeg åbner døren, filer mine tænder til rette med en hajfinne.

Jeg åbner døren, elsker at glemme, hvorfor jeg glemmer.

Jeg åbner døren, forlader byens vroom og flytter mig ikke.

Jeg åbner døren, trækker en sko, skyder, så bånd afsnøres.

Jeg åbner døren, kannibalisierer hele modersmålet og bøvser.

Jeg åbner døren, forlader intet, som det burde være, kun som det er.

Jeg åbner døren, nu lukker jeg måske døren.

Måske.

Gentagelsernes aktionsradius

Du fortæller, at jeg roder, men jeg ved, at rod ikke kun er rod, men en nødvendighed. Processerne er sat i gang for en evighed siden og kulminerer i dette øjeblik. I dette nu, eller Nu. NU. At gentage, hvilken rækkefølge kasser skal fyldes op, er ikke en produktiv metode til at lære om, hvordan kasserne er blevet fyldt op. Ikke at det er det, du siger. Det er det, jeg hører. Og jeg gentager det uden at se efter, hvilke kasser du pakker nu.

Altid pakke i silkepapir

Den skrift, jeg pakker ind. Denne skrift, jeg pakker ind. Denne indpakning af skrift, der pakkes i æsker med et mål på 3x3x3 mm. Denne indpakning af skrift. Denne skrift, der spredes ud, formes og deles i små passende pakker. Denne skrift. Denne skrift, som foldes ind over sig selv. Som pakkes til små firkanter, der kan, med en pincet, pakkes i æsker af en størrelse, alle kan forholde sig til. Det er denne proces, jeg tænker på, når jeg ser det sorte silkepapir, der knitrer. Den knitrende skrift. Denne skrift, der knitrer.

Om Sommerfuglens drift

Det er vingerne, der knitrer, støvet, der danser. Mens solen udstanses i hårde, grå plader; denne opstigen, som en streg, som danses i luften. Du er min sommerfugl, du er. Min. Sommerfugl.

Om Billeder

Ud af rammen, lidt til venstre. Der ulmer en glød, så ren, så ulmende. Et punkt, der flytter blikket fra centrum til periferi. Lad øjne vandre, se det rene. Lader man blikke fokusere indenfor rammen, er det muligt at forstå det sårbare i hele situationen. Det dyrebare, som et blik på en glød. Den feber kan ramme alle, ikke kun mennesker, der ser. De blinde kan også lade sig forføre af billeder. Gløder er for alle. Rammer er hegn, der holder landskaber på plads.

Om Vandringer

Hvis du vandrer lige ud hele tiden, når du til sidst et punkt, hvor dine skridt iler dig i møde.

Om Intet

Intet er ingenting. Denne sætning farer igennem hans hoved, mens han tænder en cigaret og ser på hende med tomme øjne. Det absurde i situationen står skrevet i hendes ansigt, som han ser på, mens hans blik går på vandring. Hen mod billedet, hvis penselstrøg glider ud til venstre og bevæger sig ud i en bue og sætter ild, der med tiden bliver til en glød. Bare ikke i hendes øjne. Han ved, at skridt kan gås i møde, men kan ikke tage det fuldt ud. "Intet er ingenting". Denne sætning er alt, der betyder noget. Intet andet. Der er en ulmende glød, bare ikke som et blik.

AD NOTAM

Det er dette, jeg skriver. Til efterretning. Til orientering. Til Dig. Ord formes på mine læber, mens jeg skriver. Ord skrives og siges formes og nedskrives. Det er fingres dans, en vandring ad stier. Der er dette, jeg kan. Folde sætninger, udsige bogstaver, ord; konstruktioner; konstrueret af lyde, der dannes i mundhule ved hjælp af tunge, gane og tænders gnidsel. Ikke at forglemme strube, og hvad dertil følger. Det er mekanik taget ad notam. Dette er en strøm. Til efterretning. Til orientering. Til Dig.

Psykologi

Og følelsen af at finde sted. At være til i den forkerte krop, den forkerte tid, i det forkerte system. Fornemmelsen, der kan blotlægges ved et kig i spejlet. Eller ved at lægge panden mod den kolde rude, på denne måde ved jeg, at ikke alt er, som det bør være. Det at skubbe sig selv ud over kanten, er ikke det samme som at vove springet. Kære Mme B, du er ikke alene. Når jeg ser dig, *ved* jeg alt. Flugten er en pligt, selve akten et mysterie, men vigtigst af alt er idéen instrumental. Men du kan ikke flygte, blot antyde ved at se ud på mørket, der sænker sig som sørgeflor over landskabet. Lad os vente.

Spilteori

Ham forsvinder vi rundt om hjørnet, vi udstikker en kurs.
Himmelen er en dåse spraymaling. Gud trykker det gule ud i
det blå og det grønne ned ad ruder, der sitrer, udspændte sejl.
Han går, tilgår og forstår, at rytmen skal beherskes, forstås.
De rigtige skridt tages i den rigtige rækkefølge. Husene lægger
sig fladt på maven, stirrer ind i sig selv. Mens han forsvinder,
stiger kursen og et hop og en spurv i et træ. Sådan overvintrer
man en sætning - ved at anvende spilteori. Hjørner er en del af
strategien. Forsvindinger ligeså, kun spillerne er ukendte.

Jeg

Ikke for det jeg gør, men for det, jeg tror, jeg er. Det er ikke mig, der bestemmer, jeg lader mig føre med. Min del af arbejdet er: at udøve, hvad jeg kan. Jeg er ikke en berømt hunds hund, men aftrykket af dens poter i mudderet. Jeg. Jeg er ikke litterat, men en spejling af Jeres mening af, hvordan jeg bør se ud. Hidkald mig, den mærkelighed eller det besynderlige i livet. Det er ikke mig, som styrer; jeg lader Jer føre an. Min del af arbejdet: Jeg. Mit projekt: Mig. Tanken om, at jeg optræder for Jer, er en del af spillet. Jeg spiller : Jeg : Er.

Tankerækker brudt

Hjemvendt. Når sommeren tager mig ombord, kan jeg selv sejle gennem kanaler. Se træerne langs bredden. Som betjente i en kæde, der våger over marsk. Tangenten er til at gå ad, men vi sejler langsomt gennem kanaler. Træerne peger fingre, mens solen står i blomst. Som en rose på en kiste. Vi sænker kisten ned i vandet. Ned til den mudrede bund. Langsomt flyder vi. Gennem kanaler. Marsken tager på togt, lader betjente flagre i vinden. Jeg tager sommeren med mig. Den sidste linje: Hjemvendt.

Måske aldrig

Lad ham løbe. Lad dog manden løbe. Han kan højst løbe til randen af sin formåen. Hvor verden ender. Hvor hans verden ender. Tilbuddet om havsuppe kan ikke afvises. Men sikkert er det, at han ikke kan standse op. Skålen må rækkes til ham, mens hans stolpeben hvirvler som trommestikker. Armen med skålen bør rækkes til ham i en vinkel, der falder sammen med hans hånds stemplende akse. Aksen, der bønfalder om skålen, mens hans verden udløber. Mens han udånder på randen af sin formåen. Det er denne skål med havsuppe, der til sidst tager livet fra ham.

Aldrig til at vide

Det er aldrig til at vide, om natten hænger sammen med tidsånden; om fugle spiller deres kort rigtigt ud; om hænder nogensinde igen vil række over borde; om busser kan ånde, når de ligger på siden; om musen sover eller er død; om lamper afgiver varme uafhængigt af fødders temperatur; om Digterens arbejde giver ro; om Moder ser dig over skulderen; om rejser til fremmede lande kan tolereres; om $2+2$ altid er fem; om fingres søgen i hemmelighedsfulde dale giver resultat; om hulemalerier fortæller den sande historie; om mejslen er et dyr eller et instrument til at skærpe appetitten.

Vandring

Det sandede landskab forskubber sig til høje bakker under en pletfri himmel. Disse ildevarslende skulpturelle ganglier, der stræber mod et højere niveau for naturlighed, floder som blodårer. Sandheden er, at vi er faret vild i en idé om, at naturen er et spørgsmål om at betræde, erobre, begræde. Støvet på vores støvler hvisles op i luften som regndråber, der slår ind mod en rude. Øjeblikket af frihed kan regnes i sekunder. Fra det moment vi sætter foden på det støvede, til regnen slår mod en rude: Her er der tale om at registrere med præcision og nøjagtighed. Det sandede forsvinder i horisonten.

Til bords

Glasset kalder sig selv for en beholder. Tallerkenen, en forlængelse (forhøjning) af bordets stræb. Jeg kalder mig selv for glad, mens jeg rækker ud efter fadet med indbagt gedeost. Månen hærger taget overfor med sit segl, der ridser figurationer [forsiringer] i det sorte. Dine øjenlåg er forsølvet. Jeg rækker ud, tager fat om din arm, lader bordet svæve væk. Sommerfuglene i dine øjne er på bristepunktet. Om lidt lader jeg mine læber trykke sig mod dine, mens min tunge opfanger dine dufte. Jeg lader min tunge smage på dine dales hemmeligheder. Jeg er en beholder.

Jeg kalder det for en roman

En roman, jeg kalder det for en roman. Men. Jeg leger som et barn, rasler med mønterne, som ligger i min lomme. Der er næsten ingen mønttelefoner mere. Mon ikke jeg kan vaske smerterne væk i stedet for? Jeg skriver dette: En roman, jeg kalder det for en roman. Men. Det er ikke sandt. Jeg leger som et barn, rasler med mønterne, som ligger klar i min lomme. "Telefonere eller vaske?".

Dette spørgsmål skal være udgangspunktet for min nye roman. Sådan! Dette er begyndelsen. Nu mangler kun slutningen. Og mellemstykket, mellemkødet. Det, der holder sandwichen sammen, alt det andet. Kun.

Intet over, intet under

Selvom andre vil komme mig i forkøbet, overhale mig?, ved jeg per instinkt, at jeg vandt. Selvom ingen, kun omkring 100, ved det (ved jeg det?), ved jeg det: Der var ingen kamp, intet ræs for at komme først. Og ingen vil vide det senere hen. Der er intet over, intet under, ingen ord, der fordeles som kort, eller som ringe i vand. Intet betyder noget, selvom alt har mening. Så jeg siger det igen: Ingen kamp. Kun muligheden for at præsentere sin sag, mens spejlet kaster sig tilbage i sin favn, spejlet der spejles. Det er intet over, intet under at jeg vandt den ulige kamp, uden nogen sværds slag.

Tro er alt det, vi ikke siger højt

Det er tilladt at bæve. At lade overlæben sitre. Mens ord kastes ud som konfetti. Det står ud af munden med små stykker papir, klippet i så små bidder, at saksen måtte skiftes ud flere gange. Hele gangen bliver til et papirtyndt tæppe, som gynger, når vi træder på det. Det hele gynger, krænger, vipper og føles, som om ... Det er ikke til at tro. Efterlader man konfetti, står man på gyngende grund. Så kan du stå med en bævende overlæbe, alt imens ord - såfremt alt flasker sig - giver hånd til hinanden. Nu. Her. I dette øjeblik tror jeg ikke på det, hvis det ikke siges højt. Så frem med saksen. Mindre og mindre.

FRUGTBÅRET

automatskrifter

Forfatter

Claus Willumsen

Udgiver

Forlaget clauswillumsen.dk

www.clauswillumsen.dk

Forside/Layout

Claus Willumsen

Copyright © Claus Willumsen & clauswillumsen.dk 2016